

færdsmodel, de sociale forhold, uddannelses-systemerne og spørgsmålet om ligestilling osv.

Tror vi selv på disse værdier, så er svaret også givet: Vi skal fortsætte det nordiske samarbejde til gavn for borgerne i Norden. Men vi skal ikke nøjes med det. Der er også behov for et nordisk samarbejde for at påvirke den europæiske udvikling.

Hvis vi vil se virkeligheden i øjnene, må vi også erkende, at vores dagligdag bliver stadig mere internationalt præget, og det gælder, uanset om vore lande er medlemmer af EU eller ej.

Den udvikling betyder, at vi må være mere bevidste om de udfordringer, vi står over for, og de barrierer, der skal overvindes.

Men netop når det drejer sig om samarbejdet om europæiske spørgsmål, er det vigtigt, at vi ikke gør os naive forestillinger om samarbejds rækkevidde. Der vil være områder, hvor de nordiske lande har meget forskellige interesser. Men omvendt vil der også være mange områder, hvor alle fem lande har en stærk fælles interesse i relation til den europæiske udvikling.

Helt konkret betyder det, at man ikke skal søge at gøre Nordisk Råds Europaudvalg til en slags organ til forbehandling af EU-sager. Den slags opgaver hører hjemme i de nationale parlamenter. Men vi har i alle fem lande interesse i at drøfte målsætningerne for og strategierne i den europæiske udvikling, og det er i denne sammenhæng, Nordisk Råd får betydning, fordi det er en mødeplads for parlamentarikere, som her kan drøfte fællesnordiske politikformuleringer.

Et konkret eksempel for sådanne drøftelser om, hvorvidt fælles holdninger kan give positive resultater, har vi jo i den drøftelse af Schengensamarbejdet, som i nogle år har været ført i rådet, og som nu er endt med, at Island og Norge også er omfattet af Schengensamarbejdets regelsæt, selv om de ikke er medlemmer.

Redegørelsen omtaler også rapporten »Nordisk nytte«, og hvad der kom ud af den, og her er den ømme få jo sprogsamarbejdet.

Som bekendt bliver Sprogsekretariatet i Oslo nedlagt. Det er vi for at sige det mildt ikke ganske overbeviste om er særlig klogt. Sprogfællesskabet er vel kernen i det nordiske fællesskab, og det er vigtigt, at vi fortsat holder fast ved de skandinaviske sprog.

Men vi har også noteret os, at ministeren vil arbejde for øgede midler til samarbejde mellem vores sprognævn. Og det har den norske regering også givet udtryk for, og vi finder det vigtigt, at det lykkes.

Vi vil også rose ministeren for den omprioritering, der er besluttet i relation til programmet for nærområderne, og som betyder, at man overlader de større erhvervsprojekter til den bilaterale indsats, og at den nordiske indsats bl.a. koncentrerer om demokratiudvikling, ligestilling, minoriteter og sprogundervisning.

Det er en omlægning, som ikke mindst danske socialdemokrater i rådet har været optaget af, og vi er tilfredse med, at den bliver aktuel fra det nye år.

Men som bekendt er der ingen roser uden torne. Det gælder også i det nordiske samarbejde, og her er tornene budgettet.

I redegørelsen hedder det bl.a.: »Budgettets størrelse afspejler det nødvendige politiske kompromis.«

Det er jo en diplomatisk måde at udtrykke sig på, og vi ved alle, at realiteten bag disse ord er, at Sverige har krævet, at de store besparelser, som man dér har måttet foretage, skal kunne ses på alle konti, også den nordiske, og det har de øvrige lande måttet bøje sig for.

Jeg skal kun føje til, at vi ikke finder, at det svenske ønske om at skære i de nordiske penge er klogt, men det tror jeg egentlig også vores samarbejdsministre er enige med os i.

Fastsættelsen af budgettets størrelse er klart regeringernes ansvar. Men med de gennemførte reformer var det jo så tanken, at rådet skulle have indflydelse på anvendelsen af det besluttede budget, og her føler parlamentarikerne at det halter meget.

De budgetter, der oversendes til præsidium og udvalg, er uklare og uigennemskuelige, og der er ikke noget sammenligningsgrundlag i form af regnskaber over forbruget i det foregående eller det indeværende år, og udvalgene føler, at det er endog meget vanskeligt at få de fornødne oplysninger.

Resultatet er, at rådets indflydelse bliver til en slags pseudoindflydelse, der ikke rækker længere end til småtingsafdelingen, hvor man kan flyttet 50.000 kr. her eller 100.000 kr. dér. Man kunne godt indimellem få den tanke, at ministerrådet eller i hvert fald ministerrådssekretariatet i budgetmæssig henseende betragter rådet som et omsvøbsdepartement, der egentlig kun er til besvær.

Derfor er vores klare råd til samarbejdsministrene, at de fremover sikrer, at rådet og dets udvalg får alle relevante og ønskede oplysninger i god tid. Derved vil man signalere, at rådet ikke er en belastning, men en ressource, som